

нѣкакви бѣли топчета, прилични на леблебии. Но децата безъ да подозиратъ, че тия бѣли топчета следъ време ще имъ спасятъ живота, не имъ обрѣщаха никакво внимание и съ всички сили се стремѣха часъ по-скоро да стигнатъ планината, за да се напиятъ съ вода. Но когато най-после, уморени отъ дългия пътъ и измжчвани отъ жажда, тѣ стигнаха въ нейнитѣ поли, предъ тѣхъ се изпрѣчиха само голи каменисти ридове, дълбоки пѣсѣчни урви и обширни бездѣнни пещери.

— Срѣдъ тия камѣнаци и пѣсѣци вода не може да има, — изплака Татунка и седна изнемошѣла на единъ камѣкъ.

— Тукъ нѣма кому да се глезишъ, — каза ѝ строго Татунчо. — Ставай и върви съ мене! Азъ вървамъ, че въ тия пещери вода все ще намѣримъ.

И той влѣзе въ една голѣма

пещера, безъ да се обрѣща да види дали го следва Татунка. Но Татунка нѣмаше какво да прави. Тя събра последнитѣ си сили и трѣгна следъ смѣлия си братъ.

Изведнажъ Татунчо се спрѣ и радостно извика:

— Виждашъ ли, пѣсѣкътъ подъ краката ни започна да става влаженъ. Значи, наблизу има вода!

— Чакай, — отвѣрна Татунка, — азъ чувамъ, че тукъ, наблизу нѣщо шурти.

Тѣ се ослушаха. Въ мртвата тишина, която царѣше и тукъ, както навсѣкжде по луната, лесно

бѣше да се чуе и най-малкия шумъ. Татунка имаше право. Нѣкъде наблизу шуртѣше вода. Трѣбваше само да трѣгнатъ по посоката, отдето идѣше шумътъ, — и тѣ сж спасени.

— Азъ ще вървя напредъ, а ти следъ мене, азъ чувамъ по-добре. — И Татунка трѣгна пра-

